

I

An de hemel te zien is er ramspoed op komst. De lucht is heel lichtgrijs, met aan de oostelijke horizon een rode vlek: het teken dat de zon opkomt. De vlek wordt groter, sijpelt door de wolken heen en verspreidt zich steeds verder naar het westen. Ik zit weggekropen in een besneeuwd bosje en kijk met angst in mijn hart naar het krieken van de dag. De hemel wordt zo rood als een bloedbad.

Als wraak.

Ik verwacht dit al dagen. Het gaat precies zoals de verhalen zeggen: eerst ontspruiten er kegels aan de oude ceder op het dorpsplein. De boom is dertig jaar in rusttoestand geweest en de nieuwe bloei maakte heel wat los bij de dorpsbewoners. De vrouwen werden hysterisch, de mannen bleven stoïcijns in hun verslagenheid. Na de knoppen volgt de bloedrode dageraad. Op dit moment kan ik niet veel doen. Want als de hemel gelijk heeft, kan Edgewood bezoek verwachten, en snel ook.

Het land ligt er stil bij onder het ijskoude, witte dek. De zachte sneeuw is nog maar kort geleden gevallen tijdens de sneeuwbuien die regelmatig als de maancyclus voorbijkomen. Voorlopig denk ik niet aan wat er kan gebeuren. Mijn taak ligt hier, in dit onbewoonde stukje woud van zwarte

bomen met een rotte kern. Mijn stijve hand klemt mijn boog stevig vast in mijn handschoen.

Ik gluur om een maanverlichte boomstam heen en neem mijn omgeving in me op. Drie dagen geleden heb ik wildsporen ontdekt, en die waren nog vers. De sporen leidden hierheen, ruim twintig kilometer ten noordwesten van mijn huis, maar ik heb nog geen eland gezien.

‘Waar zit je?’ fluister ik.

Een kille wind laat de kale, spookachtige takken ratelen. Ik trek mijn opgelapte jas dicht om me heen, maar de kou weet toch naar binnen te dringen. De wanhoop heeft me dieper het bos ingejaagd, ver van dat kleine hoekje beschaving – naar het noorden, waar de rivier de Les ligt te glinsteren en waar niemand durft te komen.

Een beweging trekt mijn blik. Een dier hinkt moeizaam mijn blikveld in, alleen, afgedwaald van zijn kudde. Het loopt langzaam en moeizaam, duidelijk vanwege een verdraaide linkervoerpoot. Ik word misselijk als ik het zie. Het dier kan er niets aan doen dat het lijdt. Die verantwoordelijkheid ligt bij de duistere god die achter de Schaduw woont.

Bijna zonder dat ik durf te ademen haal ik een pijl uit mijn koker. In één vloeiende beweging trek ik de pees helemaal naar achteren. Mijn hand strijkt langs de onderkant van mijn kaak, de pees houd ik tegen het puntje van mijn neus als extra referentiepunt. De eland schraapt met zijn hoeven in de sneeuw op zoek naar iets groens, naar iets wat lijkt op hoop maar dat nooit zal zijn.

Maar ik ben niet alleen.

Ik adem de geuren van het bos diep in: ijs, hout en een brandgeur. Dat is een waarschuwing, en die komt uit het noorden.

Al mijn zintuigen staan op scherp en ik spits mijn oren op ongewone geluiden. De spanning maakt mijn armen en benen stijf, maar ik dwing mijn geest kalm te worden en terug te gaan naar wat ik weet. En wat ik weet is dit: de geur is zwak. De duisterdoler is nog zo ver weg dat ik wel wat tijd heb, maar ik zal snel moeten zijn.

Als ik mijn aandacht weer op de eland richt, zie ik dat hij bij me van-

daan is gelopen. De kans dat ik hem in zijn hart raak is nu veel kleiner. Ik kan het risico niet nemen om dichterbij te komen. Als het dier vlucht, zal ik het nooit kunnen vangen, en ik heb niet genoeg proviand om deze tocht langer voort te zetten. Thuis wordt het brood zo hard als steen en het laatste beetje gedroogd vlees begint uit elkaar te vallen.

Niet missen dus.

Ik pas de hoek van mijn boog aan en richt de pijl een paar centimeter hoger. Ik adem uit en... laat los.

De pijl zoeft gierend door de ijskoude lucht en begraaft zich diep in levend vlees en een nog kloppend hart.

Mijn zus en ik zullen nog een dag langer in leven blijven.

De laatste kudde elanden is tientallen jaren geleden verdwenen, maar deze heeft weten terug te keren naar ons rijk. Het arme dier is niet veel meer dan oud vel over kromgetrokken beenderen en ik vraag me af wanneer het voor het laatst heeft gegeten. Er groeit maar weinig in het Grijs.

Snel vil ik het dier met het mes dat ik altijd bij me heb. Dampende brokken van het karkas gehakt vlees prop ik dicht op elkaar in mijn tas. De huid is doorweekt van het bloed. Af en toe kijk ik over mijn schouders om me heen. De rode kleur van de hemel is afgekoeld naar blauw.

Onder de koperachtige stank is nog steeds de geur van een vuurhaard te ruiken. Ik steek mijn hand via de opengesneden buik in de lichaamsholte en snijd nog een brok los, dat ik bij de andere in de tas stop. Mijn armen zitten van mijn vingertoppen tot mijn ellebogen onder het warme bloed.

Ik sta de lever los te snijden als er in de verte gejang klinkt en mijn haren overeind gaan staan. Ik snijd sneller. Nu de buikholte leeg is, richt ik mijn aandacht op de flanken. Er hangt een zakje zout aan mijn riem, maar dat zal me hooguit tegen één duisterdoler beschermen, of misschien twee kleintjes. Als het gejang overgaat in gebrul verstart mijn lichaam en slaat mijn hartslag op hol, meegesleurd door een zwarte golf.

Ik heb geen tijd meer.

In één beweging trek ik de zware jas van mijn bezwete lijf en stroop ik

mijn bebloede handschoenen af. Mijn tanden klapperen en er gaat een verschrikkelijke rilling door me heen. Het is veel te koud. Dodelijk koud. Ik wikkel een droge wollen tuniek los van de wijnfles in mijn rugzak waar ze omheen zat en trek die ruw over mijn hoofd. Bij de goden, ik heb toch geen twee weken door dit dorre land getrokken om nu dood te gaan? Als ik niet terugkom met dit voedsel staat Elora hetzelfde lot te wachten.

Nu ik mijn doorweekte kleren uit heb, prop ik alles onder het bloedende karkas en ik klim in de hoogste boom die ik kan vinden. De bevroren bast snijdt in mijn ontvelde handpalmen. Hoger, hoger tot aan de langste tak, die kreunt onder mijn gewicht. Mijn knokkels kraken als ik mijn vuisten bal en ze tegen mijn warme, knorrende buik druk.

De duisterdoler komt een paar tellen later het bosje in, maar ik krijg niet goed zicht op zijn vorm. Schaduwflarden, vegen zwart tegen het wit. Hij onderzoekt de gevelde eland een tijdje voor hij eromheen begint rond te snuffelen. Een kromme, ongelijke rug; een zwiependende staart met zo'n kwastje eraan. Ik klem mijn kaken op elkaar tegen het klapperen van mijn tanden.

De Schaduw – de afscheiding tussen het Grijs en het ernaast gelegen Dodenrijk – hoort de duisterdolers eigenlijk vast te houden in het leven na de dood. Maar de dorpelingen zeggen dat er gaten in de afscheiding zijn gevallen, spleten waardoor de monsterlijke beesten naar het land van de levenden terugkeren om de zielen te zoeken waarmee ze zich voeden.

De monsters leven niet, niet echt, maar de duisterdoler kan de ziel van de overleden eland wel voelen. Ik hoop dat het genoeg zal zijn om zijn aandacht van me af te leiden. Ik had gehoopt dat de huid een nieuwe jas voor Elora zou worden, al begint die van mij ook uit te scheuren op de naden. Maar er is niet genoeg tijd om het dier helemaal te villen.

Uiteindelijk loopt het monster verder. Ik wacht nog tien minuten met ingehouden adem tot de brandlucht weg is. Pas dan klim ik uit de boom.

Er stijgt damp op van de dode eland. De helft van het vlees moet er nog afgesneden worden: twee maanden voedsel. Hoe erg ik het ook vind om iets te laten liggen, het is een te groot risico om het werk af te maken

met de duisterdoler zo dichtbij. Een maand voedsel zal voldoende moeten zijn, en als we ons best doen kunnen Elora en ik er nog iets langer mee doen. Misschien zal een ander half verhongerd dier de resten vinden.

Als ik mijn jas en handschoenen weer heb aangetrokken, hijs ik de tas op mijn rug en begin kreunend onder het gewicht aan de ruim twintig kilometer lange terugtocht naar Edgewood. Na vijf kilometer heb ik geen gevoel meer in mijn voeten, gezicht of handen. De wind kent geen mededogen, tot hoeveel goden ik ook bid. Ze zullen wel weten dat ik mijn geloof heb verloren.

Het kost me de hele dag. De avond valt en het bos verduistert tot een donkerpaars wandtapijt. Als ik nog maar drie kilometer hoef, hoor ik het. De lage, klaaglijke galm van een ramshoorn stijgt op vanuit de vallei en jaagt mijn hartslag tot gevaarlijke hoogte op. De hemel voorspelde al rampspoed en dat klopt.

De Noordenwind is gekomen.

2

Lang geleden stond het Grijs bekend als het Groen. Drie eeuwen geleden barstte dit land, de aarde onder onze voeten, nog van levenskracht: met weelderig groen, helder water dat zingend over de rotsen kabbelde, kuddes elanden en herten, en zangvogels, zoals het winterkoninkje waarnaar ik ben vernoemd. Er was geen honger, want de oogsten mislukten nooit. Steden bloeiden en hun voorspoed verspreidde zich over de omringende dorpen. Zelfs de rivieren waren overvloedig. Ze stroomden naar de lagere gebieden in het zuiden en wemelden van de forellen en zoetwatermosselen, die langs de oevers werden verkocht.

De verandering kwam niet in één klap. Het ging in cycli, zoals bij de maan: wassen, afnemen, wegwijnen tot een gedoofd licht. In de loop van de jaren werden de zomers korter en de winters langer en strenger. De hemel werd zwart. De grond bevroor keihard. De zon zakte achter de horizon en was maandenlang niet te zien.

Toen verscheen de Schaduw, alsof spookachtige handen hem hadden gemaakt. Niemand kende zijn oorsprong of doel. De duisterdolers verschenen, die vleesgeworden nachtmerries. We verjoegen ze, maar ze keerden in drommen terug, als groeiende schaduwen. Uiteindelijk kreeg

de winter het hele land in zijn greep en kon zelfs de zon de ijskoude bodem niet meer ontdooien.

Edgewood en de omliggende dorpen verhongerden, want de gewassen stierven af, de rivieren bevroren, het vee kwam om. Er ontstonden geruchten in die duistere jaren. Men zei dat er een god in het Dodenrijk achter de Schaduw was komen wonen. Hij noemt zich Boreas, de Noordenwind: hij die de sneeuw en de kou oproept. Maar bij iedereen die in het Grijs woont staat hij bekend als de Wintervorst.

Ik bereik Edgewood op het moment dat de schemering overgaat in echte duisternis. Een stenen muurtje met een laag zout erop omringt het nederige dorpje met rieten daken en bevroren hutten van aangestampte, bevroren modder. Er kunnen duisterdolers door het bos dwalen, maar ik ben veilig zolang ik binnen de beschermende zoutcirkel blijf.

Er beweegt zich niets binnen de afscheiding. De luiken zijn gesloten en de lampen zijn uit. Schaduwen verzamelen zich in de barsten in de uitgesleten stenen weg.

Als ik langs een van de openbare zoutemmers aan een paal kom, vul ik snel mijn voorraad aan. Smalle paadjes kronkelen rond het schoon-geveegde plein door de sneeuw. De aarde is grijs en nat van de vele voetstappen. De aanblik van de ronde kegels aan de cederboom jaagt me voort over de verlaten leegte. Mijn zus en ik hebben niet veel tijd om ons voor te bereiden.

Ons huisje staat op een heuveltje in de beschutting van allang gestorven bomen. Ik haast me naar binnen en roep terwijl ik de deur achter me dichttrap. 'Elora?'

In de warmte van de brandende haard verdwijnt de stijfheid uit mijn ijskoude gezicht. De houten vloerplanken kraken onder mijn laarzen als ik mijn boog en pijlenkoker bij de deur neerleg en door de krappe ruimte loop. Het huisje telt maar drie kamers, dus binnen tien hartslagen ben ik klaar met zoeken.

Het huis is leeg.

Een glazige angst nagelt mijn voeten aan de vloer. De Wintervorst kan er nog niet zijn. Het is te vroeg.

Er klinkt een hoorn om ons te waarschuwen dat de koning naar het Grijs oversteekt. De Schaduw is hier uren vandaan, zelfs te paard, en ons huisje ligt het verst bij de ingang van het dorp vandaan en is klein en onopvallend. Maar stel dat ik het mis heb? Als hij Elora heeft meegenomen heb ik niets meer.

Ik schuifel de keuken in en zoek steun tegen de gammele tafel op drie poten. Mijn met bloed doordrenkte tas landt met een natte *flatsj* op de grond.

Als hij Elora als slachtoffer heeft uitgekozen, wanneer zouden ze dan vertrokken zijn? Ze moeten naar het noorden zijn gegaan. Ik kan ze nog inhalen als ik ren, of anders is er altijd nog het paard van juffrouw Millie. Ik heb mijn boog. Vijf pijlen in mijn koker. *Keel, hart, buik*. Zijn het er genoeg om een god te doden als ik ze allemaal afschiet?

De achterdeur gaat open en mijn zus komt binnen. Ze schudt de sneeuw van haar wollen muts.

Opluchting golft door me heen. Mijn knieën begeven het en ploffen neer op de vloerplanken. 'Je...' Mijn zin sterft weg. 'Doe dat nou niet!'

Elora stopt halverwege het sluiten van de deur tegen de kou. Haar lieve ronde gezicht frons van onbegrip. 'Wat niet?'

'Verdwijnen!'

'Onzin, Wren.' Ze snuift en veegt sneeuw van haar schouders. Een lange, slordige vlecht in de kleur van dennenappels hangt tot halverwege haar rug. 'We hebben niet veel brandhout meer. De bijl is trouwens nog steeds kapot.'

O ja. Nog een klusje op mijn lijst. De bijl heeft een nieuw handvat nodig, maar om een handvat te maken heb ik een bruikbare bijl nodig. Elora zou natuurlijk nooit proberen om hem zelf te repareren.

Met een diepe zucht hijs ik mezelf overeind en werp een blik op de kast. Als ik Elora's afkeurende blik zie, draai ik me om, al doet mijn keel er pijn van. 'Beloof me dat je niet zult verdwijnen zonder iets tegen me te zeggen.' Ik begin te ijsberen. Dat geeft me iets te doen, iets wat me het gevoel bezorgt dat ik alles onder controle heb. 'Ik dacht dat hij je had

meegenomen. Ik wilde al bijna een paard stelen. Ik dacht al na over de beste manier om een man te doden die niet kan sterven.'

'Wat ben je dramatisch.'

Alsof het niets betekent dat ik in angst zit om mijn zusje. 'Dat ben ik niet. Ik ben...' Woedend, komt in me op. Volgens ma ben ik niet rustig ter wereld gekomen. Nee, de vroedvrouw moest me letterlijk uit de baarmoeder rukken omdat ik me zo hard verzette.

'Doelbewust,' maak ik mijn zin soepel af en ik steek een haarlok achter mijn oor.

Elora kijkt sceptisch. Ik weet zeker dat ze die blik van mij heeft geleerd. We zien er bijna hetzelfde uit, maar onze harten zingen een andere melodie. Haar donkere ogen zijn levensbrengende kooltjes. De mijne zijn afstandelijk, wantrouwend, op hun hoede. Haar diep donkerbruine huid is smetteloos, in scherp contrast met het dikke, bobbelige litteken dat mijn rechterwang ontsiert. Elora's haar is kaarsrecht terwijl het mijne de frustrerende neiging heeft om te krullen. Ze is mijn tweelingzusje, en ze is op alle mogelijke manieren mijn tegendeel.

Als ik Elora zie is het alsof ik in een spiegel kijk – een spiegel die laat zien wie ik vroeger was, voordat we wees werden. En nu? Tja. Ik heb al vaker dan ik wil toegeven bloed aan mijn handen gehad. Ik heb mannen gedood, ik heb mijn lichaam verkocht, ik heb keer op keer gestolen, allemaal voor een beetje voedsel, warmte of geld, of voor de gedroogde kruiden die Elora graag gebruikt bij het koken. Zoiets kleins, maar zeldzaam en kostbaar voor haar.

Elora weet daar niets van. Ze is veel te zacht voor deze wereld, te goed. Ze zou het nooit overleven in het Dodenrijk.

'Het punt is dat we hier niet kunnen blijven,' zeg ik. Inpakken zal niet lang duren, want we hebben niet veel.

'Wat?' Ze deinst achteruit. 'Wanneer heb je dit besloten?'

'Nu net.' We kunnen naar het zuiden, het westen, het oosten reizen. Naar alle windstreken behalve het noorden, waar het Dodenrijk ligt.

Een matte glimlach speelt om haar mond. 'Natuurlijk.'